

Mishnah Zevahim, chapter 13

משנה זבחים פרק יג

(1) He who [during a period of forgetfulness] slaughters and offers up [a sacrifice] outside [the Temple Courtyard], is liable [two sin-offerings for two separate transgressions; the first,] regarding [the prohibition of] slaughtering [outside the Temple Courtyard, as is written: "Any man ...

א השוחט והמעלה בחוץ, חייב על השחיטה וחייב על העולה. רבי יוסי הגלילי אומר, שחט בפנים והעלה בחוץ, חייב. שחט בחוץ והעלה בחוץ, פטור, שלא העלה (בחוץ) אלא דבר פסול. אמרו לו, אף השוחט בפנים ומעלה בחוץ, כיון שהוציא, פסול: ב טמא שאכל, בין קדש טמא ובין קדש טהור, חייב.

who slaughters an ox .... But does not bring it to the entrance of the Tent of Appointment ... he has shed blood," (Leviticus 17:3-4)] and [the second] regarding [the prohibition of] offering [up on an altar outside the Temple Courtyard, as is written: "Any man ... who brings up a burnt-offering or any other sacrifice. But does not bring it to the entrance of the Tent of Appointment ... then that man will be cut off ...." (ibid verses 8-9)]. Rabbi Yose HaGalili says; If he slaughtered within [the Temple Courtyard] and offered it up outside [the Temple Courtyard], he is liable [a sin-offering for transgressing the prohibition of offering outside the Temple Courtyard]; however, if he slaughtered outside and also offered it up outside, he is not liable [for transgressing the prohibition of offering outside the Temple Courtyard], because he offered up only that which was already unfit. They said to him; When one slaughters inside and offers up outside, immediately, as soon as he carries it outside, he renders it unfit [and still transgresses. However, Rabbi Yose maintains that in the first case, he offers up a sacrifice which was never fit; whereas in the second case, he offers up a sacrifice which was once fit (when slaughtered inside the Temple Courtyard); the *halachah* does not follow Rabbi Yose HaGalili].

(2) One who is impure who eats [the flesh of sacrifices], whether they are impure sacrifices or pure sacrifices, is liable [a sin-offering for unintentionally transgressing the prohibition of: "A person who eats the flesh of a peace-offering

רבנו עובדיה מברטנורא

א השוחט. קדשים בחוץ והעלן בחוץ. בהעלם אחד. חייב על השחיטה וחייב על ההעלאה שכן שני גופי עבירה, דתרווייהו כתיבי, אשר ישחט ואשר יעלה: כיון שהוציא פסלו. ואפילו הכי חייב, והוא הדין לשוחט בחוץ ומעלה בחוץ. ורבי יוסי הגלילי אמר לך, מה לשוחט בפנים ומעלה בחוץ שכן היתה לו שעת הכושר, תאמר לשוחט בחוץ ומעלה בחוץ שלא היתה לו שעת הכושר. ואין הלכה כר' יוסי הגלילי: ב הטמא שאכל כו'. משום דפליגי ר' יוסי הגלילי ורבנן בתרווייהו, ודמו הנך תרתי

to the Lord, while his impurity is upon him, that soul shall be cut off ....” (Leviticus 7:20)]. Rabbi Yose HaGalili says; [Only] an impure person who eats pure [sacrifices] is liable, but an impure person who eats impure [flesh of sacrifices] is not liable because he ate only that which is impure [although it is also a transgression, as it is written: “And the flesh which touches anything impure must not be eaten;” (ibid. verse 19) however, he is not liable a sacrifice or *karet*]. They said to him: When an impure person eats pure [flesh], as soon as he touches it, he defiles it [and yet, you will agree, that he transgresses and is liable a sacrifice and, if done wilfully, *karet*. The Gemara explains that Rabbi Yose HaGalili maintains, that a prohibition does not take effect, if it is already prohibited. Thus where he became defiled before the flesh, he agrees with the Sages, that he is liable; even though when he ate the flesh, it, too, was impure, as the impure flesh was the secondary prohibition and therefore never went into effect. However, where the flesh became impure first, and then he became impure, he maintains that he would not be liable to a sacrifice or *karet*. The Rabbis hold that when he becomes impure, since this new prohibition takes effect regarding all pure flesh, it also takes effect for impure flesh; the *halachah* does not follow Rabbi Yose HaGalili]. A pure person who eats impure [flesh, although he transgressed a prohibition as explained above, nevertheless,] is not liable [a sacrifice, if done unintentionally, or *karet* if done wilfully], because one is liable [a sacrifice or *karet*] only on account of [Leviticus 7:20, the prohibition of one with a] personal impurity [who ate sacrificial flesh].

(3) Slaughtering [outside the Temple Courtyard, in certain ways] is more stringent than offering up [upon an altar outside the Temple Courtyard], and offering [in

רבנו עובדיה מברטנורא

פלוגתא להרד"י, תניננהו גבי הרד"י: ר' יוסי הגלילי אומר וכו'. כשנטמא הגוף ואחר כך נטמא הבשר כולי עלמא לא פליגי דחייב כרת. כי פליגי, שנטמא הבשר ואחר כך נטמא הגוף. רבנן אית להו איסור כולל, דמתוך שחל עליו איסור תומאת הגוף לאסרו בבשר טהור שהיה מותר בו מתחילה, חל נמי אף על הבשר טמא ואע"פ שהיה אסור ועומד, כדי שיתחייב עליו אף משום תומאת הגוף. ור' יוסי הגלילי לית ליה איסור חל על איסור באיסור כולל, ואין איסור של תומאת הגוף חל על איסור של תומאת בשר. ואין הלכה כרבי יוסי הגלילי: וטהור שאכל טמא פטור. מן הכרת. וסופג את הארבעים משום (ויקרא ז) והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל: שאינו חייב אלא על תומאת

רבי יוסי הגלילי אומר, טמא שאכל טהור, ח"ב. וטמא שאכל טמא, פטור, שלא אכל אלא דבר טמא. אמרו לו, אף טמא שאכל טהור, כיון שנגע בו, טמאהו. וטהור שאכל טמא, פטור, שאינו חייב אלא על טמאת הגוף: ג חמר בשחיטה מבועליה, ובועליה

other ways, is more stringent] than slaughtering. Slaughtering is more stringent, for he who slaughters [a sacrifice] on behalf of man [i.e., to eat it (see Rashi, Zevahim 108a)] is liable [a sin-offering, if done unintentionally or *karet* if done intentionally], whereas one who offers [unintentionally a

מבשחיתה. חמר בשחיתה, שהשוחט להדיוט, ח'ב. והמעלה להדיוט, פטור. חמר בעליה, שנים שאחזו בסכין ושחטו, פטורים. אחזו באבר והעלוהו, ח'בין. העלה וחזר והעלה וחזר והעלה, ח'ב על כל עליה ועליה, דברי רבי שמעון. רבי יוסי אומר, אינו ח'ב אלא אחת, ואינו ח'ב עד שיעלה לראש המזבח.

sacrifice upon an altar outside the Temple Courtyard] for man [as idolatry] is not liable [two sin-offerings, rather, only one, i.e., for idolatry. However, he is not liable the sin-offering for unintentionally offering קדשים outside (see Rashi *ibid.*, and Rabbi Akiva Eiger). The reason is, because the verse states: "Any man ... who brings up a burnt-offering or any other sacrifice. But does not bring it to the entrance of the Tent of Appointment to sacrifice it to the Lord, then that man will be cut off," (Leviticus 17:9) hence, this prohibition is only if it were meant as a sacrifice to the Lord]. Offering up is more stringent [in other ways]: Two who together hold a knife and slaughter [outside the Temple Courtyard] are not liable, [whereas] if they take hold of a limb and offer it up [upon an altar outside], they are liable [since regarding the prohibition of slaughtering outside, (verse 4) it states: "Then this act will be counted for **that man** as blood," i.e., only that man. However, regarding the prohibition of offering up (verse 8) it states the word "*ish*" twice, — איש איש מבני ישראל, i.e., even more than one]. If one [unintentionally] offered up [and was notified that it was prohibited to do so], then [again forgot and unintentionally] offered up again [was notified], then [again forgot and] offered up again [each time from the same animal], he is liable for each [act of] offering up; these are the words of Rabbi Shimon. Rabbi Yose says; He is liable only one [sin-offering]. And one is liable only when he offers

רבנו עובדיה מברטנורא

הגוף. כדכתיב (שם) וטומאתו עליו ונכרתה, בטומאת הגוף הכתוב מדבר: ג שהשוחט להדיוט כו'. השוחט קדשים בחוץ לאכילת הדיוט חייב: המעלה. בחוץ לצורך הדיוט. פטור משום העלאת חוץ. דגבי שחיטה כתיב דם יחשב לאיש, אפילו השוחט לאיש, וגבי העלאה כתיב לעשות לה, אינו חייב כשמעלהו בחוץ עד שיכין בו לה: ושחטו פטורים. דכתיב (שם ז') דם יחשב לאיש ההוא, אחד ולא שנים: והעלוהו חייבין. דכתיב (שם) איש איש וגו' אשר יעלה וגו', שאין תלמוד לומר איש איש, אלא לרבות שנים שאחזו באבר והעלוהו שהן חייבין: העלה. ונודע לה: וחזר והעלה. מאותה בהמה עצמה, חייב על כל אחת ואחת: עד שיעלה לראש המזבח. דכתיב (בראשית ח) ויבן נח מזבח לה/

up [outside] on the top of an altar. Rabbi Shimon says; he is liable even if he offers up on the top of a rock or a stone.

(4) If either valid sacrifices or invalid sacrifices had become unfit within [the Temple Courtyard, such as, if the blood or sacrificial fats were improperly kept overnight and other

cases enumerated in 9:2, where the Mishnah states that, although at the outset, one should not offer these on the altar, nevertheless, they are not removed once they have been placed upon the altar], and one offers them outside [the Temple Courtyard], he is liable. If one offers up outside, as much as the size of an olive of a burnt-offering and its sacrificial fats [combined, i.e., half an olive of the burnt-offering flesh and half an olive of the sacrificial fats; since a burnt-offering is completely burned on the altar, they combine to an olive size and] he is liable. As for the three fingers-full [of flour], the frankincense, the incense, the priest's meal-offering [which is entirely offered on the altar], the anointed priest's [daily] meal-offering [of one tenth *eifah* (Leviticus 6:15)], and the meal-offering of libations; if [one] presented as much as an olive of one of these outside [the Temple Courtyard], he is liable. But Rabbi Elazar [who argues with the Rabbis that hold that even if an olive-sized amount is offered it is valid, provided that all of it is available for offering,] rules, [that all the aforementioned are not valid when offered inside unless they are completely consumed by the altar and therefore,] one is not liable unless he presents [them outside, as they are

רבנו עובדיה מברטנורא

אלמא אפילו במת יחיד שהיא בחוץ אינה העלאה בלא מזבת: אפילו העלה על הסלע. דכתיב (ויקרא יז) וזרק הכהן את הדם על מזבח ה' פתח אהל מועד, ולא מזבח בבמת יחיד, ובפרשת המעלה בחוץ כתיב. והלכה כר' יוסי: ד' שהיה פסול בקודש. כגון הלך והיצא והנשחט חוץ לזמנו וחוץ למקומו, הואיל ובפנים אם עלו לא ירדו, מתקבל בפנים קרינן ביה, וחייבין עליהן בחוץ, דכתיב (שם) לעשות אותו לה', כל שנעשה לה' חייבין עליו בחוץ, וכל שאינו נעשה לה' אין חייבין עליו בחוץ: המעלה בזית מן העולה ומאימורים. חצי זית מזה וחצי זית מזה: חייב. דכולה כליל: הלבונה. של מנחת נדבה: והקטורת. של כל יום פרס שחרית ופרס בין הערבים: ומנחת כהנים. שהיא כליל וראויה להעלאה כקומץ של מנחת ישראל. אבל שיירי מנחת ישראל אינו חייב על העלאתה בחוץ: מנחת כהן המשיח. עשירית האיפה שהוא מביא בכל יום: בזית. דהיינו שיעור הקטרה: עד שיקריב את כולן. דקסבר כל המתירין מפסלי בחסרון, וכל זמן שלא קרבו כולן לא הוי הקטרה

רבי שמעון אומר, אפילו העלה על הסלע או על האבן, חייב: ד' אחד קדשים פשוטין ואחד קדשים פסולין, שהיה פסול בקדש, והקריבן בחוץ, חייב. המעלה בזית מן העולה ומן האמורין בחוץ, חייב. הקמץ, והלבונה, והקטרת, ומנחת כהנים, ומנחת כהן המשיח, ומנחת נסכין, שהקריב מאחד מהן בזית בחוץ, חייב. רבי אלעזר פוטר עד שיקריב את

presented inside, i.e.,] the whole of them. And in the case of all of these; if they were offered inside, but as much as the size of an olive was left over and one offered it outside [here, since this would have completed the offering if presented inside, even Rabbi Elazar admits that], he is liable.

And in the case of all of these: If they

became slightly incomplete [i.e., part of the meal-offering was lost or was destroyed before it was offered on the altar] and one offered them outside [if offered inside these would not be valid], he is not liable.

(5) One who offers sacrifices together with the sacrificial fats [i.e., the sacrificial fats are connected and surrounded by the flesh] outside [the Temple Courtyard, even though had the fats been offered in this manner inside on the Temple altar, it would not have been valid; however, since meat and fats are considered one kind of variety there is no interposition between the two and], is liable [on account of offering sacrificial fats outside the Temple Courtyard]. If the three fingers-full of a meal-offering was not [yet] taken [and removed from the meal-offering], and one offered it outside [since it would not be valid inside], he is not liable. If one took off the three fingers-full, then replaced the three fingers-full into it, and offered it outside [since, if one offered this inside on the altar, even though at the outset, one should not, it is nevertheless valid], he is liable.

(6) As for the three fingers-full and the frankincense [of a freewill-offering]: If one offered one of them outside, he is liable; Rabbi Elazar rules [since both must be offered before the remainder is allowed to be eaten, therefore, both together are the *matir*, i.e., that which renders permissible and therefore] he is not liable

רבנו עובדיה מברטנורא

לצאת בעלים ידי חובתן. ולרבנן הני נמי היא הקטרתן בכזית היכא דכולו קיים ולא חסרו קודם הקטרה: ושייר בהן כו' חייב. שהרי בזה נגמרה הקטרה: וכולן שחסרו כל שהן. קודם הקטרה על ידי איבוד או שריפה, נפסלו בחסרון, דכתיב (ויקרא ב) והנותרת מן המנחה, פרט לשחטה היא או שחטר קומצה קודם הקטרה: ה' המקריב קרשים ואימוריהן. שהקריב הבשר והאימורים מחוברים בו, חייב משום אימורים, ולא אמרינן הרי בשר חוצץ בין האימורין לאש, ודכוותה בפנים לאו העלאה היא, דרמנא אמר (שם א) על העצים אשר על האש, והמעלן בחוץ נמי לא יאה חייב, לא אמרינן הכי לפי שמין במינו אינו חוצץ: מנחה שלא נקמצה. אינה ראויה לפנים. הלכך המקריבה בחוץ פטור: קמצה וחזר קומצה לתוכה. והקריבה בחוץ: חייב. שכיזא בה בפנים

כלו. וכלם שהקריבן בפנים ושיר בהן כזית והקריבן בחוץ, חייב. וכלן שחסרו כל שהן והקריבן בחוץ, פטור: ה' המקריב קרשים ואימוריהם בחוץ, חייב. מנחה שלא נקמצה והקריבה בחוץ, פטור. קמצה וחזר קמצה לתוכה והקריבה בחוץ, חייב: ו הקמץ והלבונה שהקריב את אחד מהן בחוץ, חייב. רבי אלקעזר פוטר עד שיקריב את השני. אחד

unless he offers the second [as well]. [However, if one offered] one inside and the other outside [since the second would have permitted the remainder had it been offered inside], he is liable. As for the two dishes of frankincense [the burning of which allows the showbread to be eaten by the priests]:

בפנים ואחד בחוץ, חייב שני בזיכי לבונה שהקריב את אחד מהן בחוץ, חייב. רבי אלעזר פוטר עד שיקריב את השני. אחד בפנים ואחד בחוץ, חייב. הזורק מקצת דמים בחוץ, חייב. רבי אלעזר אומר, אף המנסך מי חג בהג בחוץ, חייב. רבי נחמיה אומר, שירי הדם שהקריבן בחוץ, חייב: ז המולק את

If one offered one of them outside, he is liable; Rabbi Elazar rules that he is not liable unless he offers the second [*matir* too]. [If one offered] one [dish] inside and the other outside [in this order, since the second would have permitted the remainder had it been offered inside, Rabbi Elazar agrees that], he is liable. If one sprinkles part of the blood outside [i.e., one application, even blood of the inner sacrifices where the sprinkling of the four corners are indispensable], he is [nevertheless] liable [the reason being, that, had one application of blood been applied to the altar, after which the rest of the blood spilled, he would slaughter another bull and continue the applications of the blood from where he left off, i.e., the one application for that corner would be valid and is not reapplied]. Rabbi Elazar says: Also one who pours water that was drawn for the purpose of the water libations of the Festival, on the Festival [which is poured on the altar during Sukkot, and instead he pours it] outside, is liable. Rabbi Nehemiah says: If one presented the residue of the blood [of inner sacrifices which the priest is required to pour out at the base of the altar] outside [since according to Rabbi Nehemiah not pouring the residue would invalidate the sacrifice and hence is an integral part of the service], he is liable [the *halachah* does not follow Rabbi Elazar or Rabbi Nehemiah].

(7) If one pierces a bird [i.e., a bird-offering] inside and offers it up outside, he

רבנו עובדיה מברטנורא

כשרה, כדתנן בהקומץ, נתרבר קומצה בשיירים לא יקטיר ואם הקטיר כשרה: **ו הקומץ והלבונה של מנחת נדבה.** שניהם מתירים את שייריה לאכילה. הלכך ר' אליעזר פוטר, דבעי הקטרת כל המתיר: **אחד בפנים.** תחילה, ואחר כך השני בחוץ, חייב, שזה גמר ובו הכל תלוי: **שני בזיכי לבונה.** מתירים לחם הפנים: **מי חג.** שנתמלאו לשם ניסוך המים בחג הסוכות. אם ניסך אותן בחוץ חייב, דסבר ניסוך המים בחג דאורייתא הוא, הלכך מיחייב עלה בחוץ. ואין הלכה כר' אליעזר בכלה מתניתין. וניסוך המים בחג לאו דאורייתא הוא אלא הלכה למשה מסיני: **שיירי הדם שהקריבן בחוץ חייב.** בשיירי דמים הפנימים מיירי, וסבר ששיירי הדם מעכבין בהם, הלכך עבודה היא להתחייב עליה בחוץ. אבל בשיירי הדם של מזבח החיצון מודה ר' נחמיה שאינם אלא למצוה ולא

is liable; [however,] if one pierces it outside and offers it outside [by piercing it outside the bird becomes *neveilah* and is unfit to offer inside], he is not liable. If one slaughters a bird inside and offers it up outside [by its slaughter inside he invalidates it as a sacrifice and thus it could not be

הָעוֹף בְּפָנִים וְהֶעֱלָהּ בַחוּץ, חַיֵּב. מִלֵּק בַּחוּץ וְהֶעֱלָהּ בַחוּץ, פְּטוּר. הַשּׁוֹחֵט אֶת הָעוֹף בְּפָנִים וְהֶעֱלָהּ בַחוּץ, פְּטוּר. שָׁחַט בַּחוּץ וְהֶעֱלָהּ בַחוּץ, חַיֵּב. נִמְצָא, דֶּרֶךְ הַכְּשָׁרוֹ מִבְּפָנִים, פְּטוּרוֹ בַחוּץ. דֶּרֶךְ הַכְּשָׁרוֹ בַחוּץ, פְּטוּרוֹ בְּפָנִים. רַבִּי שְׁמוּעוֹן אוֹמֵר, כָּל שֶׁחִבֵּינן עָלָיו בַּחוּץ, חִבֵּינן עַל כִּיּוֹצֵא בּוֹ בְּפָנִים שֶׁהֶעֱלָהּ

offered inside], he is [therefore] not liable. If one slaughters [it] outside and offers [it] up outside, he is liable [for both. For its slaughter, because the verse states: "Any man ... who slaughters an ox ... or who slaughters .... (Leviticus 17:3). The second slaughter is seemingly superfluous. The Gemara (107a) explains that this comes to include in the prohibition, the slaughtering of a bird outside the Temple Courtyard and anything having liability for its slaughter also has liability regarding its being offered as well (Gemara 119b)]. Thus its prescribed rite inside [i.e., piercing], frees him from liability [if he does it] outside, while its prescribed rite outside [i.e., slaughtering] frees him from liability [if he does it] inside. [And so, too, if one slaughters an animal inside at night (thus invalidating the sacrifice) and offers it up outside, he is not liable. But if he slaughters it at night outside (which does not invalidate it, since slaughtering at night only invalidates inside the Temple Courtyard, see Rashi 111b and Torat HaKodesh Vol. 1, Chapter 15) and then offers it outside, he is liable (for both).] Rabbi Shimon says; Whatever entails liability outside [such as the case where he slaughters outside at night and offers it outside], entails in similar circumstances inside [i.e., if he slaughtered at night inside, he, too, is

רבנו עובדיה מברטנורא

לעבב, הלכך הזורקן בחוץ ודאי פטור. ואין הלכה כר' נחמיה: **ז מלק בחוץ**. נבלה היא, שאין מליקה אלא בפנים, לכך פטור על העלאתו בחוץ. ואם תאמר, והלא כל הנעלים בחוץ נפסלו ביציאתן, וכן השוחט בחוץ פסול הוא, וחיבין על העלאתו. התם רחמנא רבייה. אבל לענין שאר פסולים, מתקבלים בפנים בעינן: **שחט בחוץ והעלה בחוץ חייב**. אף על העלאתו. דכל שמתחייב על שחיטתו בחוץ אם חזר והעלין הוא או אחר, חייב: **נמצא דרך הכשרו בפנים**. בגמרא קאמר, תני דרך חיובו בפנים פטורו בחוץ, ודרך חיובו בחוץ פטורו בפנים, כגון, שחט העוף בפנים והעלה בחוץ פטור. שחט בחוץ והעלה בחוץ חייב. מלק בפנים והעלה בחוץ חייב. מלק בחוץ והעלה בחוץ פטור. נמצא במקום שמתחייב על העלאתו אם נעשית העבודה הראשונה בפנים כגון במליקת פנים פטור על העלאתו אם נעשית המליקה בחוץ. ודרך שמתחייב על העלאתו אם נעשית עבודה הראשונה בחוץ כגון בשחיטה, פטורו בפנים, אם נשחט בפנים והעלה בחוץ: **ר' שמעון אומר** כו'. במלתיה דתנא קמא

liable] when he [subsequently] offers it up outside; except when one slaughters [a bird] inside and offers [it] up outside [even though had he slaughtered it outside and offered it up outside, he would be liable].

(8) As for the [inner] sin-offering whose blood was received in one bowl: If one [first] sprinkled [the

blood] outside and then sprinkled [it] inside, [or] inside and then outside, he is liable [for offering outside the Temple Courtyard, because the Gemara explains that this Mishnah is according to Rabbi Nehemiah (see above Mishnah 6), who holds that the residue of the blood of inner sacrifices is required to be poured out at the base of the altar and therefore] the whole of it [i.e., the blood] was eligible inside. If the blood was received in two bowls and one sprinkled both inside, he is not liable; both outside, he is liable. [However, if he sprinkled] one inside and one outside [here even Rabbi Nehemiah admits that he is not liable. Since he used one bowl, the second bowl is not considered the remainder, rather, it is considered as having been rejected, and is thus not poured at the base of the altar and therefore], he is not liable [for the bowl offered outside]; one outside and one inside, he is liable on account of the one outside, while the one inside [being in a separate bowl is completely valid and] effects atonement. To what

רבנו עובדיה מברטנורא

חסורי מחסרא והכי קתני, וכן השוחט בהמה בלילה בפנים והעלה בחוץ פטור, דאינה מתקבלת בפנים, דכתיב (ויקרא יט) ביום זבוחם, ולא בלילה, ונמצא הזבח פסול ולפיכך אינו חייב על העלאתו. אבל אם שחט בלילה בחוץ והעלה בחוץ חייב, מפני שהשחיטה בחוץ בלילה כשרה היא לפיכך חייב שתיים על השחיטה ועל העלאתה. ופליג רבי שמעון בהא ואמר, כל שחייבין עליו בחוץ חייבין על כיוצא בו בפנים שהעלהו בחוץ. כלומר, כשם שהשוחט בחוץ בלילה והעלה בחוץ חייב, כך אם שחט בפנים בלילה והעלה בחוץ חייב על ההעלאתה חוץ מהשוחט עוף בפנים והעלהו בחוץ שהוא פטור אע"פ שאם שחט והעלה בחוץ חייב. ואין הלכה כר' שמעון: ה' נתן בחוץ וחזר ונתן בפנים חייב. מלתא דפשיטא היא, ומשום סיפא נקט לה, נתן בפנים וחזר ונתן בחוץ שאינו נותן בחוץ אלא שירי הדם, חייב. ומתניתין כר' נחמיה דסבר שיריים מעכבים. ואינה הלכה: שניהן בחוץ חייב. אחת. ואם היתה לו ידיעה בינתים, חייב שתיים: אחד בפנים. ואחר כך השני בחוץ פטור. ואפילו לר' נחמיה דסבר כוס אחד עושה את חברו דחוי להיות נשפך לאמנה. הלכך אפילו שיריים לא הוי: והפנימי מכפר. להכשיר הזבח. שהדם הנזרק תחלה בחוץ לא עשה המשוייר כיוצא בו: שתיהן בחוץ חייב. על כל אחת ואחת. דבשעת שחיטה כל אחת היתה ראויה בפנים: אחת בפנים. והשניה

בחוץ, חוץ מן השוחט בפנים ומעלה בחוץ: ח' התטאת שקבל דמה בכוס אחד, נתן בחוץ וחזר ונתן בפנים, בפנים וחזר ונתן בחוץ, חייב, שכלו ראוי לבוא בפנים. קבל דמה בשני כוסות, נתן שניהן בפנים, פטור. שניהן בחוץ, חייב, אחד בפנים ואחד בחוץ, פטור. אחד בחוץ ואחד בפנים, חייב על החיצון, והפנימי מכפר. למה הדבר דומה,

may this be compared? To a man who set aside [an animal for] his sin-offering which got lost, so he set aside another in its place; then the first was found, and both are now available [and either can be used as his sin-offering]. If he slaughtered both of them inside, he is not liable; both of them outside, he is liable. [If he

slaughtered] one inside [which thus effected atonement for him], and one outside [since the second is no longer eligible for a sin-offering sacrifice but rather, is comparable to a sin-offering whose owner died], he is not liable [for the second]; one outside and one inside, he is liable on account of the one outside [since, at the time of offering it was eligible], while the one inside effects atonement. [In the case where he slaughtered both inside.] just as the [sprinkling of the first] blood absolves its own flesh [from liability regarding the prohibition of sacred misappropriation (Leviticus 5:15)], so, too, does it absolve the flesh of its companion [i.e., the second animal, since the second is no longer eligible for a sin-offering sacrifice but rather, is comparable to a sin-offering whose owner died, where the law is that although one may not derive any benefit from it, there is, however, no prohibition of misappropriation].

רבנו עובדיה מברטנורא

אחר כן בחוץ פטור. דהויא לה חטאת שנתכפרו בעליה, ולמיתה אזלה ואינה מתקבלת בפנים: **חייב על החיצונה.** דהא חזיא לפנים דאיזה מוחן שירצה יקריבה: **כשם שדמה פוטר את בשרה.** מן המעילה, [דוריקת דם מוציאה בשר קדשי קדשים מן המעילה דיהבה בה] שעת היתר לכהנים: **כך הוא פוטר את בשר חברתה.** ואע"פ שפטולה [ואשחט שתיהן בפנים קאי]. ואשמועינן הכא דהיכא דמונחות שתיהן וקדם את דם האחת, פטר את חברתה מן המעילה משום [דהויא] חטאת שנתכפרו בעליה, דקיימ"ל החטאות המתות לא נהנין ולא מועלין:

למפריש חטאתו ואבדה והפריש אחרת תחתייה ואחר כך נמצאת הראשונה, והרי שתייהן עומדות, שחט שתייהן בפנים, פטור שחט שתייהן בחוץ, חיב. אחת בפנים ואחת בחוץ, פטור. אחת בחוץ ואחת בפנים, חיב על החיצונה, והפנימית מכפרת. כשם שדמה פוטר את בשרה, כך הוא פוטר את בשר חברתה: